

РЕШЕНИЕ

№ 3969

гр. София, 02.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5621** по описа за **2010** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. “Столичен ветеринарно-санитарен контрол”, чрез директора Димитър Кънчев срещу решение № 25 от 30.03.2010 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 9975/2009г. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление № 261/VI от 29.07.2009г., издадено от директора на Д. “Столичен ветеринарно-санитарен контрол” /С./, с което за нарушение на чл. 248, т. 2 и т. 3 от Закона за ветеринарномедицинската дейност /ЗВМД/ на Ю. Й. В. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 150 лв. по чл. 248, т. 2 от ЗВД и глоба в размер на 500 лв. по чл. 248, т. 3 от ЗВД.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон – неправилен бил извода на съда, че в НП не е посочено изпълнително деяние, осъществено от нарушителя. Посочено е, че както в АУАН, така и в НП са посочени нормативните основания, които са нарушени. Касаторът моли съда да отмени решението и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

Ответната страна в касационното производство Ю. Й. В., оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на районния съд.

Представителят на С градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

За да постанови решението си, СРС е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Д Г – актосъставител и А Ч, както и писмените доказателства, представени с административно - наказателната преписка по издаване на атакуваното наказателно постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Районният съд е възприел фактическата обстановка, така както е установена с АУАН, а именно: на 25.05.2009 г. комисия в състав от двама служители на Д. „С.” извършили проверка на кухненски блок в ЦДГ 112, находяща се в гр. С., район К. С., ул. Детски мир. При проверката било установено, че дневниците от системата за самоконтрол не са водени прецизно. Директорката на детската градина, която присъствала на проверката, посочила като отговорно лице за допуснатото нарушение Ю. Й. В., като лице което приемало храните. На лицето бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 3019-193/25.05.2009 г., за нарушения на чл. 248, т. 2 и чл. 248, т. 3 от ЗВМД. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното пред районния съд наказателно постановление /НП/ № 261/VI от 29.07.2009 г. от директора на Д. “С.”.

След извършена служебна проверка за съответствието на обжалваното съдебно решение със закона, на основание чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, което е релевирано и като самостоятелно основание в касационната жалба, Административен съд С. – град, IV касационен състав, намира че в случая не е налице посоченото в жалбата основание за отмяна на съдебния акт.

Законосъобразен е изводът на районния съд за допуснати нарушения в хода на административно-наказателното производство на разпоредбите на чл. чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В НП, в което изцяло е възприета фактическата обстановка, описана в АУАН, не е дадено конкретно описание на нарушението и не са посочени обстоятелствата, при които е извършено. В АУАН е посочено, че лицето не поддържа процедурите по програмите от системите за самоконтрол, както и че се приемат продукти с документи непозволяващи проследяемост. От това описание не се изяснява на първо място какви са процедурите по програмите от системите за самоконтрол, с какви конкретни действия или бездействие е осъществено нарушението, а на следващо място не се изяснява какви са приеманите в заведението продукти и съответно какви са документите и какво следва да е тяхното съдържание, за да позволяват проследяемост. В тежест на административно-наказващия орган е както да опише точно административното нарушение, така и да посочи обстоятелствата, при които е извършено, тоест да мотивира постановлението. Следователно, както в акта, така и в наказателното постановление е следвало да бъде дадено конкретно описание на

установеното нарушение, както и обстоятелствата при които е извършено от възложителя. Както в АУАН, така и в процесното НП е налице обобщено, кратко и неясно описание на нарушението. Непосочването на такива обстоятелства означава, че постановлението е немотивирано – порок, който води до затрудняване защитата на субекта на административно-наказателна отговорност и в административното правосъдие се счита за съществено нарушение на процесуалните правила.

Същевременно, доколкото е налице описание на нарушението в АУАН и НП, то по отношение на посоченото под т. 2 в постановлението нарушение е налице разминаване между словесната и правна квалификация. Съгласно чл. 248, т. 3 от ЗВМД, посочена като нарушена разпоредба, лицата, които извършват производство, транспортиране, търговия и пускане на пазара на суровини и храни от животински произход в обектите по чл. 7, ал. 2, т. 5 и обектите по чл. 229, ал. 1 маркират с идентификационна маркировка и етикетират обектите по чл. 220, ал. 1, т. 2 – 4. Както бе посочено по-горе, в АУАН и в НП е посочено, че в заведението се приемат продукти с документи непозволяващи проследяемост, т.е. не е налице съвпадение между правната квалификация и словесното описание на нарушението.

Правилно районният съд е констатирал, че в НП не са посочени санкционните разпоредби, на основание които на лицето са наложени две административни наказания – „глоба” в размер на 150 лв. и „глоба” в размер на 500 лв. В разпоредителната част на заповедта като основание за налагане на посочените административни наказания са посочени отново нарушените разпоредби – чл. 248, т. 2 и чл. 248, т. 3 от ЗВМД.

Настоящият съдебен състав намира, че от описанието на нарушението в АУАН и НП не се изяснява и в какво качество на лицето е ангажирана административно-наказателната му отговорност. С разпоредбите на чл. 248, т. 2 и т. 3 от ЗВМД е предвидено задължение за лицата, които извършват производство, транспортиране, търговия и пускане на пазара на суровини и храни от животински произход в обектите по чл. 7, ал. 2, т. 5 и обектите по чл. 229, ал. 1. Както в хода на административно-наказателното производство, така и във съдебната фаза не са събрани и ангажирани доказателства, че Ю. Й. В. е заемала длъжност в детското заведение, въз основа на която да бъде определена като лице по смисъла на чл. 248 от ЗВМД.

За да се приеме, че е налице съществено процесуално нарушение, следва да е налице такъв порок, опорочаващ напълно административно-наказателното производство и *създаващ вероятност за неистинност на фактите, сметени за установени от административния орган* и които са от значение за съществуването на административно-наказателната отговорност, както и да води до ограничаване правото на нарушителя да разбере за какво нарушение ще бъде ангажирана отговорността му и съответно да организира своята защита. В разглеждания случай, констатираните пороци са именно такива – липсата на конкретно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено в АУАН и в НП, непосочването на правните норми, въз основа на които е наложено административното наказание и неизясненото качество на наказаното лице създава вероятност за неистинност на обстоятелствата, които наказващия орган е приел за установени с АУАН, ограничава правото на защита на нарушителя и затруднява провеждането на съдебен контрол за законосъобразност на наказателното постановление.

Поради изложеното, настоящия касационен състав намира, че решение № 25 от 30.03.2010 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 9975/2009 г., следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд С.- град, IV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 25 от 30.03.2010 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 9975/2009 г.
Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.